

Sygn. akt I A Cz 648/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kościołek

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2017 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 lutego 2017r. sygn.. akt IX GNC 1592/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił wniosek pozwanego - prowadzącego działalność gospodarczą w formie kancelarii adwokackiej - o zwolnienie od kosztów sądowych. Sąd I instancji nie dał wiary, iż pozwany nie jest w stanie ponieść bez uszczerbku dla utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny, bowiem z jednej strony wskazuje, że jego działalność przynosi straty, a z drugiej strony opłaca zobowiązania kredyty bankowe, płaci za najem mieszkania w wysokości 2000 zł, zważywszy, że jest współwłaścicielem nieruchomości domu i mieszkania. Świadczy to, o posiadaniu środków finansowych i potwierdza tezę o dobrej kondycji finansowej i zdolności kredytowej pozwanego. Z tych względów nie sposób uznać pozwanego za osobę ubogą, wymagającą od państwa pomocy w finansowaniu prowadzonego procesu.

Zażalenie na postanowienie złożył pozwany zarzucając naruszenie przepisów postępowania, a to art. 101 i 102 u.k.s.c. w zw. z art. 45 Konstytucji i art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka. Na tych podstawach domagał zmiany zaskarżonego orzeczenia i zwolnienia pozwanego od kosztów sądowych.

Sąd Apelacyjny zważył;

Trafnie zauważa Sąd I instancji, że z mocy ustawowych przepisów - wskazanych także zażaleniem pozwanego - instytucja zwolnienia od kosztów sądowych zastrzeżona jest dla osób niezamożnych, które z przyczyn obiektywnych, od nich niezależnych, nie mają środków na poniesienie tych kosztów i nie były w stanie ich zgromadzić na prowadzenie sprawy przed sądem. Zatem każdy, kto ubiega się o skorzystanie z dobrodziejstwa zwolnienia od kosztów sądowych, które wywołane są jego aktywnością procesową, musi wykazać, że rzeczywiście nie stać go na pokrycie ciężaru finansowego z tym związanego. W tym kontekście nie sposób nie zauważyć, że treść wniosku pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych w relacji do powszechnie dostępnej informacji o dorobku zawodowym pozwanego (porównaj wniosek z dostępną na stronach internetowych notą biograficzną pozwanego w ramach prezentowanej tam kancelarii adwokackiej) pomija kilka wiadomości świadczących o znaczących stanowiskach pozwanego w strukturach banków polskich oraz fakt, że pozwany prezentuje swoją osobę, jako posiadającą 20 letnie doświadczenie w zakresie obsługi

prawnej instytucji rynku finansowego. Trudno zatem podzielić stanowisko pozwanego o znaczącym dla kosztów utrzymania jego i rodziny wydatku w wysokości 3 609 zł z tytułu opłaty od zarzutów i powstaniu w ten sposób bariery finansowej, która ogranicza pozwanemu dostęp do sądu, skoro pozyskiwanie tych środków stanowi przedmiot zainteresowania zawodowego pozwanego, a skala przychodów z prowadzonej przez niego działalności w okresie każdego miesiąca ostatniego kwartału 2016r. sięgała kwot powyżej 280 000 zł. Stwierdzenia te wykluczają pozwanego z kręgu osób niezamożnych, o jakich mowa we wskazanych w sprawie przepisach prawa, zaś wysokość obowiązku fiskalnego w niniejszym postępowaniu nie stanowi dla pozwanego bariery o jakiej mowa w cytowanym zażaleniu orzeczeniu Sądu Apelacyjnego, czy też stanowiskach zawartych w wyrokach ETPCz. Każdy bowiem przedsiębiorca prowadząc działalność gospodarczą w sposób racjonalny winien zabezpieczyć odpowiednie środki na pokrycie wydatków związanych z jego działalnością, w tym wydatków związanych z ewentualnym postępowaniem sądowym. Koszty sądowe należą bowiem do normalnych kosztów działalności gospodarczej, dochodzenie zaś roszczeń na drodze sądowej jest elementem tej działalności. Procesy sądowe są elementem obrotu gospodarczego, dlatego przedsiębiorcy powinni uwzględniać związane z nimi koszty przy planowaniu przyszłych wydatków bez względu na procesową w nich rolę.

Z tych przyczyn orzeczono jak w postanowieniu na podstawie wskazanych przepisów i art.385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.